

MARTIN GOFFA

**PLA
VA
CEK**

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

MARTIN GOFFA

PLAVÁČEK

MARTIN GOFFA

**PLA
VA
CEK**

MLADÁ FRONTA

© Martin Goffa, 2016

ISBN 978-80-204-3913-0

Prolog

Muž ve starém špinavém kabátě se svíjel na levém boku.

Skrčil se a přitáhl kolena skoro až k bradě, ruce sepjaly na temeni a chránil si jimi hlavu, nic z toho ale nepomáhalo. Chtěl křičet, jenže ústa měl plná hnusné kaše z krve, hlenů a vyražených zubů.

„Míro! Míro!“ slyšel sám sebe volat jméno, ze rtů mu však splývala jen bublavá změť hlásek.

Ve zlomcích vteřin, kdy bolest nebyla tak prudká, si uvědomoval, že tahle hrůza má svůj počátek už v tom včerejším setkání.

„Míro!“

Kde proboha je?

„Míro!“

Neslyší mě? Anebo... Utekl? Ale to ne, to by přece...

„Míro! Prosím tě!“

Dlažba, na níž až dosud ležel, se mu najednou začala vzdalovat. Vznášel se, jako by letěl přímo do nebe.

„Mamí!“ zakvílel, když si konečně uvědomil, co se děje.

Úder o hladinu mu téměř serval obličej a slzy, které se mu chvíli předtím spustily z očí, se smísily s ledovou vodou.

„Mami!“ chtěl zopakovat, ale to už mu do úst vtrhla špinavá řeka.

Obrátil se mu žaludek, ale zvratky neměly kudy ven.

„Mami!!!“

1.

Bořek, obtloustlý vousatý čtyřicátník, zasunul košťýř do sudu, přiložil k němu rty a mohutným nasátím natáhl víno. Sledoval jsem, jak zlatavý pramen vzlíná skleněnou trubicí.

„Sauvignon, okoštuj,“ vybídl mě, když košťýř vytáhl a polštářkem ukazováku ho dole zašpuntoval. Nastavil jsem skleničku a on ji prudkým čurkem naplnil.

Jasně že okoštuju, nic jiného stejně už hodinu neděláme. Tedy... hodinu? Začal jsem v pátek, sotva jsem dorazil do rodné vísky, a teď bylo nedělní dopoledne. Včerejší večer u kamaráda Jindřicha ovšem stál za to. Ve sklípku má raritu, čtrnáct nachlup stejných dubových sudů a na čele každého z nich vyřezaný motiv z křížové cesty. Než jsme se s koštováním dostali k poslednímu, byli jsme na tom snad hůř než ten vyobrazený Ježíš Kristus. Z kvalitního vína ovšem hlava nebolí, a dnes jsem tedy v ochutnávání mohl bez obav pokračovat. Tedy ne že bych si nějaké obavy připouštěl.

Své střídme cesty na Moravu pokaždé využiju k tomu, abych navštívil těch několik přátel, které tady ještě mám. V pátek jsem se setkal také s Markem. Od smrti jeho bratra uplynul víc než rok, ale vzpomínám na něj jsme se raději nějak podvědomě vyhýbali. Kdybych Markovi řekl, co jsem nakonec o Davidově sebevraždě zjistil, jen bych mu otevřel

krvavou ránu. A bůhví jestli bych nevyprovokoval něco, co by přineslo další krev někde jinde.

„Tak co, dobré?“ uslyšel jsem Bořka. Sám už měl skleničku sauvignonu vypitou.

„No jasně,“ přikývl jsem.

Skutečně dobré bylo. Je příjemné, když člověk nemá důvod lhát. Pro poldu, který musí kolikrát mlžít a obcházet pravdu už jen z povahy své práce, je to milé dvojnásob. Bratranec Bořek má naštěstí víno tak skvělé, že bych pil i vodu, ve které umyl použité skleničky.

„Ptala se po tobě Eliška,“ prohodil, když do sudu vypouštěl zbytek z košťře, „jestli bys prý neměl chvíli čas.“

„Eliška? Nevíš, co chce?“

Bořkova sestřenice z druhé rodinné větve, už dvacet let provdaná do sousední vesnice.

„Asi něco kvůli bráchovi.“

„Kvůli Jirkovi? A proč?“

„To nevím. Nejspíš je v nějakém průseru, jako vždycky.“

V průseru jako vždycky...

Jirka Hošek, jeden z našich dávných kumpánů. Bořek jako by zapomněl, že v polovině těch průserů jsme lítali spolu s Jirkou a z těch zbylých jsme se vyvlíkli jen proto, že nás nepráskl.

„Dáš mi pak na Eli číslo, jo? Cinknu jí.“

„Hmm,“ zamručel, utřel si mokré ruce do zástěry, kterou měl uvázanou přes džíny, a podíval se na mě. „Které bylo nejlepší?“

„Veltlín,“ odvětil jsem. Víím, že si na něm zakládá, tak proč ho nevypíchnout. I když jsem spíš na sladší.

„Hmm,“ zamručel znovu, ale tentokrát to nejspíš měla být pochvala mé degustátorské odbornosti. A pak, uprostřed starých sudů a nabílených cihel, vyndal z kapsy pětiapůlpalcový iPhone.

„Tady máš to její číslo, Pražáku,“ řekl a přeposlal mi kontakt na Elišku.

Pražáku. To oslovení neznělo nijak posměšně, přesto šlo i tentokrát o jemnou výtku, tak jako vždycky. Výtku, že jsem se kdysi dávno sebral a tenhle kouzelný kraj opustil. Je to zvláštní a nespravedlivé. I kdybych se totiž na Moravu zase vrátil, Pražákem už pro ně zůstanu nadosmrť.

Drobná blondýnka zatřásla lahví s čirým obsahem.

„Dáš si kafe nebo...?“

„Spíš jen to kafe,“ odpověděl jsem a usadil se do čalouněného křesla, „ráno se vracím do Prahy a musím být v použitelném stavu.“

„Chápu,“ přikývla a trochu se pousmála. Dovedla si představit, co mám po víkendu za sebou.

Zatímco napouštěla vodu do konvice a chystala hrníčky, rozhlížel jsem se kolem. Eliška bydlela s manželem a třemi dětmi ve starším, ale pečlivě udržovaném domku. Obrovská moderní televize a dva povalující se tablety ostře kontrastovaly s parožím a dalšími trofejemi, které si její muž natahal z lesa. Tam byl ostatně i teď, zatímco dvě téměř odrostlé dcery a syn se v nedělním podvečeru poflakovali kdoví kde.

Eliška přinesla kávu a posadila se naproti mně. První věty se nesly v neutrálním duchu. Jak se máme, co děláme, proč jsme na tom tak, jak na tom jsme, a ne jinak. Přesto jsem si nemohl nevšimnout, jak si nervózně mne ruce. Nakonec se zvedla a do malé skleničky se stopkou nalila slivovici aspoň sobě a najednou ji do sebe vyklopila.

„Tak co máš na srdci, Eli?“ začal jsem, abych jí to trochu ulehčil. „Bořek mi říkal, že jde nejspíš o Jirku.“

„Jo,“ přikývla, „to je pravda. Vlastně ani nevím, jestli tě s tím mám vůbec otravovat. Možná se nic neděje, ale...“

„Uvidíme. Povědej.“ Rozpačitě zvedla ruku a shrnula si z tváře pramen vlasů.

„Žije v Praze. Věděls to?“

„Ne, to jsem netušil. Kde tam bydlí? A jak dlouho?“

„Skoro čtyři roky. Ale nebydlí nikde, teda aspoň teď už ne. Je...“ Zmlkla.

„Co?“

„Bezdomovec,“ hlesla.

„Cože?“

Udiveně jsem na ni zíral. Jirka byl k neutahání, člověk, který by mohl energii rozdávat, a taky to vlastně vždycky dělal. Že by zrovna on...

„Nemá práci ani peníze,“ vytrhla mě z přemýšlení Eliška, „a pořád je chce po nás. Bere možná nějaké dávky od sociálky, ale já ani netuším, kolik to je.“

„To jsem nevěděl, Eli. Já...“

Co vlastně říct? Jirku jsem neviděl dlouho, naposled snad někdy před deseti lety. V té době bydlel ještě nedaleko domku, ve kterém jsme právě seděli a pili kávu. Pak se rozvedl a odstěhoval se prý někam za prací.

„O co teda jde? Namočil se do něčeho?“

„To právě nevím, Miko. Ale mám o něj strach.“ Zatřásla hlavou a přejela si dlaní přes čelo. „On... úplně se od nás odřízl, víš?“

„Jak to myslíš?“

Chvíli si hryzala nehet na palci, snad přemýšlela, odkud to vzít, co říct a co vynechat. Nakonec mi ale pověděla, co věděla jen ona, její rodiče a možná manžel. Před několika lety Jirka ztratil práci, začal pít a postupně se zamotal do problémů.

„Dlužil na alimentech a někdy v té době začal gambleřit. Teda aspoň myslím, nikdy jsem ho při tom neviděla, ale... Slyšela jsem nějaké řeči a fakt je, že i když jsme se mu snažili pomoci a půjčovali mu peníze, věčně byl švorc. Nakonec dostal kvůli alimentům od soudu podmínku a pak už to s ním šlo do háje.“

Na chvíli se odmlčela a já se zmohl jen na účastné pokývání hlavou.

„Bydlel tehdy u našich, ale pak se s nima jednou rozhádal a zmizel. Máma mi nechtěla říct proč, myslím ale, že jim prostě sebral nějaké peníze. Ozval se až za rok, z Prahy.“

Eliška vstala a nalila si další skleničku. Muselo to pro ni být bolestné, moc dobře jsem si pamatoval, jak ke svému staršímu bráškovi vždycky vzhlížela.

„Vážně si nedáš?“ zeptala se, než láhev znovu zazátkovala.

„Tak jo, ale jen jednu.“

Tekutý oheň mi projel krkem do žaludku a já prudce vydech. Na slivovici jsem nikdy moc nebyl a tahle měla určitě přes padesát procent.

„A v Praze teda... Má tam Jirka někoho?“

„Nevím. Vlastně o něm nevím vůbec nic. Viděla jsem ho naposled předloni, když jsem tam byla s lidma z práce na muzikálu. Zavolala jsem mu, používal tehdy ještě svoje původní číslo. Ale když jsme se potkali, tak...“ Vzdychla.

Mlčel jsem a čekal.

„Skoro jsem ho nepoznala, Miko. Byl...“

„Opilý?“

„To zrovna ne, ale... Troska. Jinak to ani nejde říct. Vypadal na šedesát, na sobě špinavé hadry, smrděl. Nechala jsem mu tehdy všechny peníze, které jsem u sebe měla. A od té doby volá a zkouší to každý měsíc. Po patnáctém, když ví, že mám po výplatě a že naši dostali důchod. Občas mu nějaké peníze pošleme, ale sami přitom... Však víš.“

Rozhodila rukama. Nic dalšího vysvětlovat nemusela, vychovávala tři dospívající potomky.

„Několikrát jsem mu nabízela, že mu tady najdeme práci s ubytováním, ale vždycky to odmítl. Říkal, že se sem už nikdy nevrátí. Že nemůže. V Praze přitom nemá ani práci, ani kde bydlet, co vím, tak se potlouká někde po ubytovnách a charitách. Naposled jsem s ním mluvila v říjnu, samozřejmě že zase chtěl peníze, ale já neměla. Vím, že pak volal ještě našim, řekli jsme si to. V listopadu se už neozval, v prosinci taky ne a teď...“

Ted' byl leden.

„To přece ještě nic neznamená, Eli.“

„Já vím že ne. Jenže doteď nevynechal ani jeden měsíc. A navíc, byly Vánoce, myslela jsem, že toho využiju, promluví si s ním a třeba na něco přijdeme.“

„Zkoušelas mu volat?“

„Jo, ale vlastně ani není kam. Pokaždé se ozval z jiného čísla. To, které míval, už dávno nefunguje.“

„No a to poslední, z října?“

„Vzal to nějaký mumlavý opilec, žádného Jirku prý nezná.“

„Víš co? Vážně si myslím, že o nic nejde. Mohl se třeba nějak sebrat, pracuje a už se o sebe stará sám.“

Zatřásla hlavou. „Na to určitě nevypadal.“

„Jenže to už je dva roky. Od té doby...“

„Ne,“ přerušila mě, „já ho viděla ještě jednou, nedávno. Sice jen v televizi, ale úplně mi to stačilo.“

„V televizi?“

„Jo. Dvanáctého listopadu, ve večerních zprávách. Šlo tam něco o bezdomovcích a on seděl na lavičce za reportérkou. Myslela jsem, že se...“

Zmlkla, ale já pochopil. Myslela, že se rozbřečí.

„Kdybys chtěl vědět, jak vypadá, můžeš se podívat sám. Zprávy na ČT.“

„Kdy jsi říkala, že to bylo?“

„Dvanáctého listopadu.“

„To si pamatuješ tak přesně?“

Podívala se na mě a v tom pohledu se na okamžik cosi blýsklo...

„To mám přece narozeniny.“

Dvanáctý listopad před pětadvaceti lety, naše soukromá oslava. Jí bylo šestnáct, mně o dva roky víc. Skončilo to stejně rychle, jako začalo, vlastně ani není co si pamatovat. Aspoň já si vzpomněl až v tuhle chvíli.

„No jo, samozřejmě, tvoje narozeniny,“ zamumlal jsem a předstíral přemýšlení. „Takže dvanáctého.“

„Ano. A od té doby... Prostě nevím. Podíval by ses po něm, prosím tě?“

Jestli bych se po něm podíval? V libovolné pražské ulici žije stejně tolik lidí jako v téhle vesnici, proboha. Na druhou stranu, možná bude stačit pozeptat se na Armádě spásy, případně v jiné charitě. Eliška má nejspíš jen zbytečně nahnáno, Jirkovi prostě došlo, že žádné peníze už nepřitečou, tak to vzdal a přestal volat. I když... Na zimu je jistě potřebuje víc než jindy.

„Prosím tě,“ zopakovala a její dlaň se nějakým záhadným způsobem ocitla na hřbetě té její. Určitě tím ale nic nemyslela.

„To víš, že se po něm kouknu,“ odvětil jsem a pohladil ji po paži, jen tak, účastně a chlácholivě.

Dal jsem jí svou vizitku s číslem do kanceláře a ona mi na oplátku do ruky vrazila láhev.

„Oskerušovička. Za pomoc.“

„Pro Pražáka zbytečný luxus,“ namítl jsem.

„Jen ber,“ pousmála se.

Luxus to samozřejmě byl, stromů oskeruše by člověk už moc nenapočítal.

„Miko, a to co jsem ti povídala...“

„Já vím, Eli, neměj strach. Nikomu nic neřeknu.“

Ostatně tak jako vždycky. Uložím si to k jiným podobným případům, kterými jsem si za policejní léta už zanesl a ucpal celé útroby. K věcem, které jsem zažil, viděl a vyslechl, kterých bych se rád nějak zbavil, a přitom si od nich ulevit nedokážu. Které zůstávají kdesi uvnitř, tíží mě a znemožňují mi vést obyčejný a bezstarostný život. Ale proč si stěžovat, tuhle práci přece dělám dobrovolně. A navíc, existují i lidé, kteří to mají díky svému povolání v hlavě ještě zašmodrchanější a temnější. Třeba lékaři. Jaderní fyzici. Modelky.

Nasedl jsem do vozu a vyrazil k mámě. Tam se vyspím, brzy ráno vyženu z pelechu otráveného psa a pak na to šlápnu. O tři hodiny později budu ztracený v moři aut někde

na okraji Prahy, na druhém konci republiky a zároveň na opačném konci světa. No jo, stejně jako svou práci, i tohle místo k životu jsem si přece kdysi vybral sám.

2.

Detektiv Petr Tomský z Národní protidrogové centrály čekal, až ho služba vpustí dovnitř věznice.

„Zajímalo by mě, co ten vůl chce,“ říkal si už nejmíň postě za poslední dva dny a krabatil své padesátileté čelo. V ústech nervózně převaloval zbytek cigarety a přemýšlel, jestli mu ještě stojí za to zapálit si novou. Kdyby mě teď viděl doktor, ten by zase skákal metr vysoko, napadlo ho, a krabičku raději nechal v kapse péřové bundy.

Co ten vůl Jindra chce? Kdyby seděl ve vazbě, prosím, to by se dalo pochopit, že se rozhodl mluvit, aby si vysloužil co nejnižší trest. Jenže on si ten svůj začal kroutit už před dvěma měsíci, když mu odvolací soud potvrdil čtyři roky nepodmíněně. Ať má tedy v plánu vysypat cokoli, měl to udělat dřív, protože teď už se belhá s křížkem po funuse.

Ozval se bzučák, detektiv odhodil nedopalek a nedočkavě otevřel dveře. Za nimi ukázal dozorčí službě svůj průkaz, do schránky odložil zbraň s mobilním telefonem a pak znovu čekal. Měl za sebou přes hodinu v autě a nelíbilo se mu, že cestoval sám. Jenže jeho parták musel nad ránem na pohotovost s dítětem a zbytek útvaru měl své práce dost. Vyrazil tedy sólo, vždyť poslechnout si nezávazně pár informací není nic, co by za posledních třicet let nezvládl aspoň tisíckrát častěji, než aby mu to bylo k užítku.

Po několika minutách čekání pro něj přišel dozorce, který ho dlouhou chodbou odvedl k výslechovému místnostem.

„Jindru máte ve dvojce,“ oznámil mu a kývl k jednomu dveřím po jeho pravé ruce. Detektiv k nim zamířil. Uvnitř našel vysportovaného třicátníka ve vězeňských teplácích, jemuž dělala společnost starší strážník v obleku a s nenápadnými brejličkami. JUDr. Bíla, na první pohled sympatický strejček, který však Jindrovi svou agresivní obhajobou ušetřil minimálně dva roky, což věděli všichni přítomní.

Muži si vzájemně podali ruce. Místností, ve které nebylo nic než starý podlouhlý stůl a u něj čtyři židle, prolétlo několik neutrálních frází. Odsouzený se posadil se svým advokátem zády k zamřížovanému oknu, policista blíže ke dveřím, na dosah bezpečnostního tlačítka.

„Takže čemu vděčím za vaše pozvání?“ zeptal se a pohlédl Jindrovi do tváře. Nyní v ní nacházel daleko méně arogance než před několika měsíci. Mezi špinavými zdmi nakonec vychladne každý. Aspoň na chvíli. Přesto ho překvapilo, když jej před třemi dny kontaktoval Bíla s tím, že by s ním jeho klient rád mluvil.

„Ještě jednou díky že jste přišel,“ zopakoval Jindra jednu z vět, které padly při úvodním vítání.

Což o to, chovat se uměl. Mimo věznici obvykle nosil slušný oblek a hodinky za dva policejní platy. Stejně jako jeho dva momentální partneři v rozhovoru měl i on vysokoškolský titul, ačkoli ke své živnosti ho zrovna nepotřeboval. Živil se logistikou, rozhodně nešlo o polovzdělance, který zboží prodává koncovým zákazníkům. Proto se taky detektivové zapotili, než mu jeho účast v drogovém byznysu prokázali. Nebyl zrovna malá ryba, ke špičkám měl ovšem také daleko. Vlastně takový střední management, jen ne ve zrovna běžné firmě.

„Chci říct,“ pokračoval Jindra, „že jsem teď hodně přemýšlel o tom, co se stalo, a hlavně o čase, který mám před sebou.“

„Škoda že jste na to nemyslel dřív.“

„Ano, škoda,“ připustil mladík, jistě to ale myslel jinak než policista. „Každopádně odtud chci pryč co nejdřív.“

„To v tomhle baráku všichni. Já můžu zopakovat jenom to, co jsem už řekl,“ pokrčil detektiv rameny.

„Tak já budu konkrétní. Chci odtud v polovině trestu a udělám pro to všechno, co budu moci.“

Tomský zavětril, nicméně neměl v úmyslu to Jindrovi nijak ulehčovat.

„To se ovšem obracíte na špatnou adresu. Do vězení posílá lidi soudce a ten je taky propouští, policie je v tomhle mimo. Zrovna ve vašem případě naštěstí, protože být to na nás, tak se ven hned tak nepodíváte.“

„Tak tyhle poznámky si vyprošuju,“ vyštěkl advokát, „můj klient...“

„Váš klient po nás něco chce a já mu dělám laskavost už jen tím, že jsem tady. Když jsme něco chtěli my po něm, vstřícný zrovna nebyl, jak si jistě pamatujete.“

Sám detektiv ale dobře věděl, že vstřícný být ani nemohl. Složit někoho ze svých šéfů, schytl by trest o dost horší než jen čtyřletý fešácký kriminál.

„To je v pořádku, pane doktore,“ uklidnil Jindra advokáta, „teď hrajeme o to, co bude. A jak pan kapitán správně říká, je tady on kvůli mně, takže... Samozřejmě že vy lidi z vězení nepouštíte, to tady přece všichni tři víme. Taky ale víme, že když půjdete za soudcem s odůvodněnou žádostí, aby mi vyhověl a zbytek trestu přeměnil na podmínku, nejspíš vás nevyhodí.“

„Nejspíš ještě neznamená, že...“

„Vím. Promiňte, že vám skáču do řeči, ale tyhle věci si nemusíme vysvětlovat. Chápu, že jisté není nikdy nic, ale s vaší přímluvou mám šanci nepoměrně větší než bez ní.“

„Může být,“ připustil detektiv. „Jenže k té přímluvě musíme mít pádný důvod. Takže jestli nějaký existuje, rád bych ho konečně slyšel.“

„Dobře. Já... Řekněme, že vím o něčem, co by vás určitě zajímalo. Teda aspoň myslím.“

„Tak víte, nebo myslíte?“

„Podívejte, je to složitější. Nechtěl bych, aby to vypadalo, že si vymýšlím, ale já v tom nejsem nijak angažovaný, takže můžu říct jen to, co jsem viděl. A kdyby se náhodou ukázalo, že jsem se mýlil, tak...“

„Zatím se ukazuje jen to, že si děláte už předem alibi.“

„Tak to není. Jen chci, abyste pochopil, že... Prostě nemůžu zaručit, že to, co jsem viděl, byla realita.“

„Ale prosím vás.“

„Počkejte přece, jde o vážnou věc. Opravdu.“

„Fakt? V tom případě se musím zeptat, proč jste to dávno neohlásil, když jde podle vás o něco vážného? Zvláště když to není nic, v čem byste byl namočený, jak říkáte.“

„Hlásím to teď.“

„S vidinou obchodu.“

„No dobře, ale i tak...“

„Pánové,“ zvedl advokát dlaně, „jestli dovolíte, shrnul bych to takhle. Můj klient byl svědkem určité události, kterou ovšem zpočátku nebral příliš vážně, proto se ani neobrátil na policii. Teprve když měl čas o všem přemýšlet, uvědomil si, že pokud by se ve svém odhadu přece jen mýlil, mohlo by jít o omyl tragický. Rozhodl se tedy o věci informovat příslušné orgány, a pokud mu to bude později přičteno ku prospěchu, jen to uvítá. Můžeme tohle brát jako oficiální zdůvodnění?“

„Budeme muset,“ prohodil detektiv. Tyhle tanečky okolo ho vždycky unavovaly. Zároveň však věděl, že jsou stejně otravné, jako nezbytné.

„Můžete nám tedy zaručit,“ pokračoval Bíla, „že se pokusíte vyjednat propuštění v polovině trestu?“

„To je váš chlebiček. Já vám můžu zaručit jen to, že se u soudce přimluvíme. Ale jak už jsem řekl, musíme k tomu mít pádný důvod. Tady u vašeho klienta ještě pádnější než obvykle.“

Tentokrát advokát nechal poznámku bez reakce. Pak se obrátil na Jindru a přikývl. Ten se ještě chvíli kousal do spodního rtu, ale nakonec se nadechl.

„Tak jo. Řeknu vám všechno, co vím.“

„Fajn, ale... Proč až teď?“ zeptal se policista na něco, co jim už dva dny vrtalo hlavou. „Kdybyste se s námi bavil dřív, tak...“ Konec nechal viset ve vzduchu.

Jindra si několikrát přešel dlaní po strništi na hlavě. Pak se na detektiva podíval.

„Víte, minulý týden mi tady pan doktor přinesl nějaké zprávy z domova a já...“ Na chvíli se odmlčel, jako by přemýšlel, s čím vším je třeba se svěřovat. „Totiž, už skoro tři roky se s manželkou snažíme o dítě.“

Však on se teď někdo možná postará za tebe, měl na jazyku policista, a kdyby s nimi u stolu neseděl advokát, možná by to i řekl. Zrovna Jindrovi s radostí.

„Ten minulý týden mi manželka vzkázala, že byla na prohlídce a... Už jsme to ani nečekali, musel to být jeden z našich posledních večerů...“

„Tak to gratuluju,“ zabručel detektiv. Ironický osten byl téměř nepostřehnutelný.

„Skoro není k čemu,“ odvětil Jindra. „Než se odsud dostanu, bude moje holka nebo kluk mluvit, chodit, myslet...“ Promnul si tvář a na chvíli ji nechal schovanou za dlaněmi. „Když mě ale pustí dřív, tak... Snad chápete.“

Policista chápal. Polovina ze čtyř let jsou dva roky. Minus tři měsíce, které během vyšetřování strávil ve vazbě.

„Co pro mě teda máte? Teď už ale konkrétně.“

Muž v teplácích na vteřinu zavřel oči. Za víčky se mu zjevil zkrvavený obličej, rozedraný až na maso. Viděl nepřírozně vykloubenou ruku s téměř obnaženou kostí a zvratky rozmazané po celé košili.

Ještě jednou se nejistě podíval na advokáta a pak se na-dechl.

„Tak teda poslouchejte,“ řekl nakonec.

3.

S Dustym v patách jsem vešel do kanceláře.

„Nazdar oškliváku,“ houkl Tony.

„Neříkej mu tak.“

„Vždyť to neplatilo jemu,“ upřesnil a podrbal zvíře za ušima. „Čau pse.“

Hodil jsem na stůl klíčky od auta a sundal si bundu.

„Máme dnes něco neodkladného?“

„Oběd,“ odvětil, „jinak nevím o ničem, co by nemohlo počkat. Proč?“

„Potřebuju někoho najít a dost to spěchá.“

„Z jakého spisu?“

„Z žádného, spíš soukromě. Teda aspoň doufám, že z toho žádný spis nebude. Ani náš, ani cizí.“

Ve zkratce jsem mu pak řekl o svém setkání s Eliškou.

„Tohle by snad neměl být problém, ne? I pokud má ten tvůj kamarád pobyt někde na úřadě, tak...“

„Papírově bydlí bohužel pořád ještě u rodičů na Moravě, takže na žádný úřad spoléhat nemůžeme.“

Teprve v tu chvíli mi došlo, že Eliščin předpoklad o sociálních dávkách, které Jirka určitě pobírá, je mylný. Musel by si je totiž vyřídit tam u nich, v Praze nemá nárok.

„Jdu se ukázat Robertovi,“ řekl jsem, „ať nemá nějaké šéfovské obavy, jestli mě na východ od Brna nesežrali domorodci. Pak něco vymyslíme.“

„Mám zatím něco udělat?“

„Jo, můžeš z netu vyjet seznam azylových domů, charitu, Armádu spásy a tak podobně. Zkusíme tam cinknout a uvidíme.“

„Cinknout? Proč mám pocit, že to nebude stačit?“

Měl samozřejmě pravdu, když jsem se později z šéfovy kanceláře vrátil, z osmi čísel na mě sedmkrát vystartovali, že po telefonu o svých klientech rozhodně nebudou podávat žádné informace.

„Nějaký další nápad?“ zeptal se Tony.

„Před chvílí jsem od Roberta vyfasoval pět adres, na které je potřeba něco doručit. Takže toho využijeme a objedeme všechno, co je potřeba.“

„A pes?“

„Jedno z těch míst je našťěstí na Smíchově, takže ho rovnou hodím domů.“

Sebral jsem ze stolu Robertovy obsílky i adresy azyláků a z vyhráté kanceláře jsme vyrazili do namrzlého města.

„Řídíš,“ oznámil jsem Tonymu, „já už mám dnes za sebou tři čtvrtě republiky.“ Zašklebil se, ale dál nic nekomentoval. Dusty usnul hned, jak doskočil na sedadlo, přesto jsme vyjeli nejdřív ke mně. Tahat ho po Praze se mi nechtělo, bůhví kolikrát budeme muset z auta ven a na jak dlouho.

Po patnácti minutách Tony odbočil do ulice s řadou vzrostlých stromů a zastavil před stoletým čtyřpatrovým činžákem.

„Tak pojď,“ prohodil jsem k Dustymu, který ale sotva otevřel jedno oko. „Jestli nezvedneš prdel, tak tě prodám čongům na kung-pao.“

Nevím proč, ale tohle vždycky zafungovalo. Neochotně vstal, oklepal se a na chodníku si označkoval popelnici. K domu se pak vlekl jako na popraviště. Celá tři patra, která

musel uvnitř bez výtahu vyšlapat, naprosto evidentně přemýšlel o změně rodiny.

„Tak kam?“ zeptal se Tony, když jsem zase nasedl.

„Nejdřív na Hermes, pak se uvidí.“

Abychom se dostali na loď, vzletně nazvanou po jednom z řeckých bohů, museli jsme ke Štefánikovu mostu, poblíž kterého kotví. V této nezvyklé ubytovně pro lidi bez přístřeší není většinou v noci volné jediné místo, v sedm ráno však musí všichni pryč a vrátit se mohou zase až večer.

Zaparkovali jsme na nábřeží a sešli dolů k vodě. Po bytelné lávce jsme se dostali na palubu a začali se shánět po někom, kdo nám bude moct ukázat seznamy ubytovaných. Z toho místa na mě šla tíseň. Neuměl jsem si představit, že bych se měl dobrovolně natáhnout na jednu z desítek starých paland v lodních útrobách. Jenže já jsem taky nestál uprostřed zimy někde u nádraží, v rozedraných rukavicích a se dvěma igelitkami osobních věcí.

O patnáct minut později už jsme zase seděli v autě. V posledních dvou měsících se na lodi Jirka neubytoval a předchozí doba nás nezajímala.

„Co je?“ zeptal se Tony, když jsme Letenským tunelem mířili do Dejvic. Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Vůbec si ho tam neumím představit. Vlastně na žádném místě, jako bylo tohle.“

Nic na to neodpověděl. Vlastně ani nebylo co.

Zpátky na zemský povrch jsme se z tunelu vyloupili přímo před kachlíkárnou neboli budovou Ministerstva vnitra, prokoderkali se Korunovační a za chvíli už jsme bloudili Dejvicemi. Tentokrát jsme potřebovali do Bubenče. Z ulice Československé armády jsme se dostali do Jugoslávských partyzánů a po zdolání náměstí Interbrigády jsme zastavili kousek od pomníku Simona Bolívara. Jeden hrdina vedle druhého, člověk by se skoro mohl cítit méněcenný.

Od staré patrové budovy, k níž jsme mířili, se na obě strany táhla zeď.

„Ten azylák je přímo spojený se hřbitovem,“ hvízdal Tony. Přestože mám hřbitovy až nepochopitelně rád, v tomhle případě mi to přišlo morbidní.

„Já tam snad ani nejdu.“

Zastavil jsem se před vchodovými dveřmi a přemýšlel o tom, že zamířím zpátky k autu a pokusím se všechno ještě jednou obvolat z kanceláře. Jen abych uvnitř nemusel cítit tu beznaděj a rezignaci jako před chvílí na Hermesu.

Nakonec jsem ale na vrátnici přece jen listoval seznamem ubytovaných. Marně. Taktéž později v azylech na Žižkově, Černém mostě, v Holešovicích, Radotíně nebo Záběhlicích. Mezi tím jsme úspěšně předali všechnu Robertovu poštu a kolem třetí se ploužili zpátky do kanceláře. Na mé soupisce zbývaly ještě dvě nebo tři místa, kde by o Jirkovi snad mohli vědět, na další vyptávání jsem už ale neměl energii ani náladu.

„Pernerova,“ prohodil Tony, když jsme míjeli jednu z ulic. Zrovna jsme projížděli Karlínem, kousek od míst, kde jsem měl kdysi svůj malý bazar. Jak je to dávno, proboha? Sotva tři roky, ale přitom jakoby v jiném životě. Objektivně vzato jsem tehdy to krátké civilní intermezzo potřeboval, třebaže si mě tahle práce nakonec stejně přitáhla zpátky jako lampa nadržanou můru.

„Tak to otoč, když už jsme tady.“

V Pernerově ulici, jen kousek od ústí tunelu na Žižkov, se nacházel Azylový dům Sv. Terezie. Budova pamatující ještě rakousko-uherské mocnářství, čtyřpatrová, s mohutnými dřevěnými vraty a nyní i kamerou nad zvonky. Když jsem na jeden z nich cinkl, ozvalo se zabzučení a za dvě minuty už jsme seděli v kanceláři sociálního pracovníka, urostlého čtyřicátníka s rezavými vousy. Představil se nám jako Vít Nachtigal, a to, že jsme se na někoho přišli zeptat, ho ani nepřekvapilo.

„Při tom počtu lidí, kteří se u nás protočí...“

Jak nám vysvětlil později, přes den je možné přijít na levné jídlo nebo jen tak posedět a odpočinout si, večer potřební dorazí přenocovat. Většina návštěvníků nemá práci a živí se všelijak, proto je občasný zájem policie běžným koloritem.

„O koho vám tedy jde?“ zeptal se, když se posadil k počítači, a já spustil naučenou formulku.

„Jiří Hošek, narozený 21. června 1973.“

„To jméno mi něco říká.“ Chvilí tukal do klávesnice a pak zadumaně koukal na monitor. „No jo, tady to je.“

„Takže u vás bydlí?“

Až se divím, že mu nebylo nápadné, jak dychtivě jsem čekal na jeho odpověď.

„Bydlel. Od července do konce srpna.“

Azylový dům umožňoval kromě nárazového přenocování i dlouhodobý pobyt, ovšem pouze několika klientům a za určitých podmínek.

„Snažíme se s těmi lidmi pracovat,“ vysvětloval Nachtigal, „pomocť jim s jejich problémy a podobně. Ovšem vyžadujeme, aby i oni byli aktivní a chtěli svou situaci řešit. Pokud to někdo odmítá, tak... Za vraty čeká na jeho ubytovací místo několik dalších. Pan Hošek na všechno s prominutím kašlal. Dali jsme mu seznam nějakých pracovních míst, ale zbytečně. Domluvili jsme mu schůzku s finančním poradcem, nešel na ni. Prý má dluhů tolik, že je stejně nemůže splatit ani do smrti, takže poradce je ztráta času. A tak podobně.“

Nakonec mu neprodloužili pobyt a on k poslednímu srpnu odešel.

„Vy asi nevíte kam, že?“

Vousáč se pousmál. „To opravdu ne. Ale mám tady v záznamech jeho telefonní číslo, jestli máte zájem.“

Jestli máme zájem? No samozřejmě! Ačkoli, neříkala Eliška, že stejně volal pokaždé odjinud? Ovšem tohle je první a vlastně jediná stopa, na kterou jsme zatím narazili.

„Snad nám k něčemu bude, díky,“ odvětil jsem a vzal si od něj vizitku, na jejíž rub načmáral řadu číslic. Já mu dal pro změnu svou, stejně jako všem jeho kolegům, s nimiž jsme od rána mluvili.

Když za námi zapadla vrata, sjel jsem budovu znovu pohledem. Dům nadějí, které si mnozí jen namlouvají, aby se jim lépe snášela realita. Pro někoho možná azyl, pro jiného připomínka životního selhání. Jestli jsem si někoho v těch zdech nedovedl představit, tak Jirku. Tedy Jirku, kterého jsem znal.

„Prosím tě, jeď někam pryč,“ hlesl jsem, když Tony nastartoval.

„Budeš mu volat?“

Vizitku s číslem jsem pořád ještě žmoulal v ruce.

„Zkusím to až večer. Nejdřív potřebuju tohle všechno nějak rozdýchat.“

Cestu zpátky do kanceláře jsem klimbal a nikoho a nic nevnímал. Kdyby mi Tony neřekl, ať vystoupím, seděl bych v tom autě a přemýšlel ještě teď.

Nad střechami visel měsíc, všechno vypadalo na jasnou a mrazivou noc. Stál jsem u okna a v ruce držel telefon. Už drahnou dobu jsem přemýšlel, co Jirkovi řeknu, pokud bych ho na druhém konci linky skutečně uslyšel promluvit.

„Volaný účastník je nedostupný,“ ozvalo se ovšem ze sluchátka ihned poté, co jsem jeho číslo vytočil. Věděl jsem, že to takhle dopadne, nic jiného jsem ani čekat nemohl. Možná jsem se k tomu číslu nesmyslně upnul, jenže nic jiného jsme v ruce prostě neměli. Snad jen... Možná je nejvyšší čas podívat se, koho vlastně hledáme.

Otevřel jsem notebook a vyhledal stránky s televizním zpravodajstvím. Dvanáctý listopad? Tady někde to bude.

Probíral jsem se odvysílanými příspěvky, až jsem konečně narazil na ten o přípravách hlavního města na letošní zimu. Reportérka na kameru vyjmenovávala problémy,

s nimiž se magistrát v souvislosti s lidmi bez domova potýká, a já zatím sledoval dva muže za jejími zády. Seděli na otřískané lavičce a popíjeli něco z plastové lahve. Když na ně později najela kamera v detailu, zachvěl jsem se. Ani jeden nevypadal jako Jirka, ten vyšší a hubenější z nich však byl vyžilou a unavenou kopií svého otce. Shrbený a navlečený v neforemném pršiplášti ze všeho nejvíc připomínal starý banán, nahnílý, zválený a ulepený.

Ne, tenhle člověk dávno neměl na to, aby živil nějakou nadějí. Muselo ho vysilovat už i čekání na každý nový den.

Schoval jsem si na chvíli tvář do dlaní. Nedovedl jsem si představit, jak se při sledování těchto záběrů cítila Eliška.

4.

„Ještě jednou vám ale říkám, že s tou věcí nemám nic společného,“ zopakoval naslouchajícímu policistovi Jindra.

Když se rozhodl promluvit, probral všechno nejdříve detailně s advokátem. Nechtěl detektivy tahat za sebou do vězení s tím, že si namísto zásluh připíše ještě větší problémy. Nebyli v názoru úplně zajedno, jenže Bíla o dětství svého potomka přijít neměl.

„Jo, nemáte s tím nic společného. To už nám tady pan doktor objasnil,“ odvětil policista, a připomněl tak advokátův alibistický monolog.

„Dobře, takže... Jde o to, že mám jednu emailovou adresu. Na tu když napíšete, přijdou vám instrukce, platební údaje a nabídka zboží. Teprve až zaplatíte, dostanete soubory, které...“

„Tak moment. Soubory? Myslel jsem, že se bavíme o...“

„Nejde o trestnou činnost na úseku omamných látek,“ upozornil detektiva advokát, „to jsme vám možná měli říct hned na začátku.“

„My ovšem nic jiného neděláme, to snad víte.“

„Určitě ale znáte někoho, komu tyhle informace předat.“

„To vy ovšem taky, pane doktore. Můj čas je příliš drahý, abych poslouchal věci, které se nás netýkají.“

Ještě cestou do věznice přemýšlel o tom, co má Jindra na srdci. Sice nedoufal, že hodlá shodit některého ze svých šéfů, ale i přesto...

„Omlouvám se, jestli jsem vás sem vytáhl zbytečně, ale chtěl jsem mluvit s někým, komu můžu věřit,“ řekl Jindra.

„Věřit? Asi špatně slyším.“ Detektiv si velmi dobře vzpomínal na výslechy, které s ním vedli. Hádky, zesměšňování práce policistů, invektivy.

„Vy přece víte, jak to myslím,“ zamumlal.

Ovšemže věděl. Také ale neměl potřebu dělat někomu tažného vola. Jenže za Jindrou jel skoro sto kilometrů a nemohl se vrátit s prázdnýma rukama. Teď už nezbylo než si ho poslechnout a smířit se s tím, že pro ně tahle návštěva asi žádné terno nebude.

„Tak teda pokračujte. Skončil jste myslím u nějakých souborů.“

„Ano,“ přikývl Jindra, „takže... Zaplatíte, vyberete si z nějaké nabídky a přijdou vám soubory. Jsou to všechno videa, teda aspoň myslím, já viděl jen jedno.“

„Porno?“ zeptal se detektiv na věc, která ho samozřejmě napadla jako první. A jediná.

„Ne. To, co jsem viděl já...“ Jindra se zarazil. Bylo zřejmé, že ačkoli si všechno připravil, tak mu konfrontace s někým od policie není zrovna příjemná.

„Šlo o to, že někdo někoho zbil tak, až...“ Opět zmlkl. Od začátku věděl, že tohle se bude opravdu špatně vysvětlovat.

„Chcete říct... nějaký zápas?“

„Ne, zápas to nebyl. Prostě lidi na ulici. V Praze, myslím.“

Detektiv nakrčil obočí. Všelijakými rvačkami natočenými na mobilní telefony byl zaplevelený celý internet. Proč by tedy někdo posílal soubory takhle na klíč?

„Ten zbitý, on... Přežil to?“

Než stačil Jindra odpovědět, zasáhl advokát.

„Tohle přece nemůže můj klient vědět. A navíc, snad už jsme si ujasnili, že celou věc nebral nejdřív vážně. Mohl se domnívat, že ta scénka byla zinscenovaná, takže...“

„Dobrá, tak tedy jinak. Je podle vašeho nynějšího názoru možné, že jsou ta videa autentická?“

„Už jsem říkal, že jsem viděl jen to jedno, ale... Jo, myslím že... jo.“

„A je možné,“ pokračoval detektiv v úředním duchu, aby později nebyla formulace jeho otázek zpochybňována, „že při jejich pořizování někdo utrpěl těžkou újmu na zdraví, nebo dokonce smrt?“

Sotva to dořekl, zahlédl, jak se advokát zprudka nadechuje. Tentokrát ho zarazil zdviženou dlaní.

Jindra sklopil hlavu a opět se kousal do rtů. Usilovně přemýšlel nad slovy, která musí použít. O tom, že promluví, měl však jasno hned, jakmile mu Bíla vyřídil vzkaz od manželky.

Zvedl oči a podíval se na policistu. Pak přikývl.

5.

Eliška vzala telefon asi na páté zazvonění.

„Ahoj Miko.“

„Ahoj Eli, máš chvílku?“

„Jo, jen moment počkej, prosím tě.“

Ve sluchátku jsem slyšel, jak rozděluje jakési úkoly a několikrát je opakuje.

„Tak už jsem tady,“ ohlásila se po chvíli.

„Drobtina neposlouchá paní učitelku?“

Eliška už léta pracovala v mateřské škole.

„Ale to víš, že poslouchají. Jsou to zlatíčka. Voláš kvůli Jirkovi?“

„Ano, jen nemám zrovna dobré zprávy. Teda myslím tím, že jsem ho zatím nenašel.“

„Aha. Už jsem se lekla, že...“

„Ne, to ne. Promiň, jestli jsem tě vyděsil.“

V následující minutě jsem Elišce popsal naše dosud marné plahočení.

„Tak nevím, jestli je to dobře nebo špatně,“ povzdychla si. „Ale pořád lepší než se dozvědět něco...“

„No jo, já vím.“

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

„Takže... Asi nezbývá nic jiného než čekat, ne?“